

D

e

d

a

g

d

r

o

m

r

e

D

e

d

a

g

d

Van Ian McEwan verschenen bij De Harmonie

De laatste dag van de zomer
Tussen de lakens
De cementen tuin
De troost van vreemden
Het imitatiespel
Of sterven we?
Het kind in de tijd
De brief in Berlijn
Zwarte honden
Ziek van liefde
Amsterdam
Boetekleed
Zaterdag
Aan Chesil Beach
Solar
Eerste liefde
Suikertand

r

o

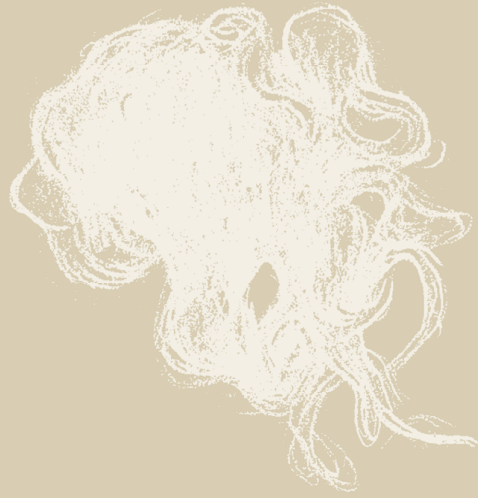
m

e

r

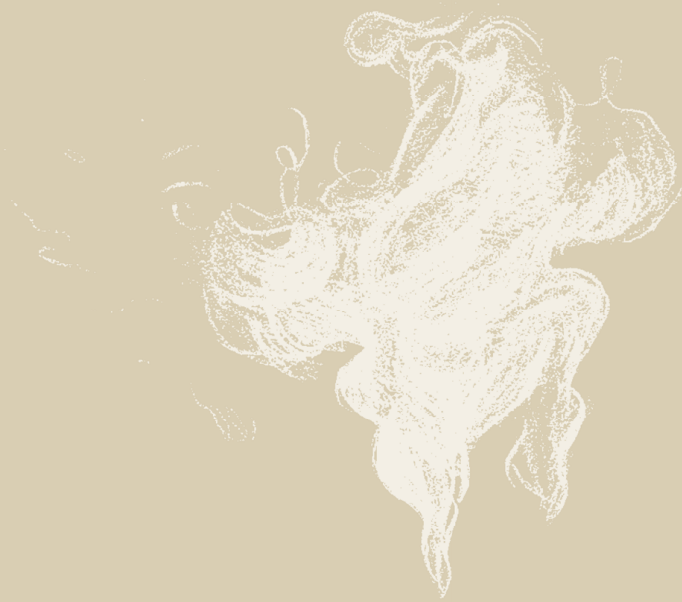
Uitgeverij De Harmonie Amsterdam

Voor Polly, Alice, William en Gregory, met dank

Ik wil gaan spreken van
gedaanten die in
nieuwe werden veranderd.

Ovidius, *Metamorphosen*, Boek Een

Dit is Peter

oen Peter Fortuin tien was, zeiden grote mensen weleens tegen hem dat hij een ‘moeilijk’ kind was.

Hij snapte nooit wat ze daarmee bedoelden. Hij had helemaal niet het gevoel dat hij moeilijk was. Hij smeedt nooit melkflessen tegen de tuinmuur, goot nooit tomatenketchup over zijn hoofd en deed of het bloed was, en sloeg ook niet met zijn zwaard naar de enkels van zijn oma, al dacht hij weleens aan die dingen. Behalve vis, eieren en kaas en alle soorten groenten, was er niets dat hij niet at. Hij maakte niet meer lawaai en was niet viezer of dommer dan wie dan ook. Hij had een makkelijke naam die makkelijk was te spellen. Zijn gezicht, dat bleek was en sproetig, was makkelijk te onthouden. Net als alle andere kinderen ging hij iedere dag naar school zonder daar te veel over te mopperen. Hij was niet gemener tegen zijn zusje dan zij tegen hem. Er bondsden nooit politieagenten op de voordeur die hem kwamen arresteren. Er kwamen geen dokters in witte jassen die aanboden hem naar het gekkenhuis te brengen. Volgens Peter was hij juist tamelijk makkelijk. Wat was er nou moeilijk aan hem?

Pas toen Peter zelf al jaren volwassen was, begreep hij het ten slotte. De mensen vonden hem moeilijk omdat hij zo

weinig zei. Dat scheen hen te hinderen. De andere moeilijkheid was dat hij graag alleen was. Niet altijd natuurlijk. En zelfs niet iedere dag. Maar op de meeste dagen vond hij het prettig om een uurtje in zijn eentje naar zijn slaapkamer of naar het park te gaan. Hij hield ervan om alleen te zijn en zijn eigen gedachten te denken.

Maar grote mensen denken graag dat ze weten wat er omgaat in het hoofd van iemand van tien. En niemand kan weten waar iemand anders aan denkt als die er niets over zegt. Als Peter op een zomermiddag op een grassprietje kauwend naar de lucht lag te kijken, riepen mensen die hem zagen altijd: 'Peter, Peter, waar lig je aan te denken?' En dan schrok Peter op. 'O, niks. Niks bijzonders.' De volwassenen wisten dat er iets gebeurde in zijn hoofd, maar ze konden het niet horen of zien of voelen. Ze konden niet tegen hem zeggen dat hij ermee op moest houden, want ze wisten niet wat hij aan het doen was daarbinnen. Misschien stak hij net zijn school in brand of voerde zijn zusje aan een krokodil en ontsnapte met een luchtballon, maar het enige dat ze zagen was een jongen die strak naar de blauwe lucht lag te kijken. Een jongen die je niet hoorde als je hem riep.

Dat hij graag alleen was vonden grote mensen ook niet leuk. Ze vinden het zelfs niet leuk als andere volwassenen graag alleen zijn. Als je meedoet, kunnen alle mensen zien wat je aan het doen bent. Je bent hetzelfde aan het doen als zij. Als je niet meedoet, bederf je het voor iedereen. Peter dacht daar anders over. Er was niks op tegen om mee te doen,